

„Potem pa berite, oh berite . . .“ stoče Mina s prosečim glasom, napnè vse svoje poslednje moči, ter se sklone še jedenkrat, da čuje, kaj jej poroča izgubljen, a vender tolikanj ljubljen otrok.

Soseda bere:

„Draga mati!

Vem, da se zeló žalostite zaradi mene in Franceta, ker ne veste, sva li živa ali mrtva. O bratu tudi jaz ničesar ne vem. Meni pa se sedaj sicer dobro godi, ali vest, huda vest me vedno grize in peče, da sem vam bil nehvaležen in sem vas ostavil v starosti. O ko bi Vi znali, kako zeló mi je žal sedaj, kako zeló se kesam! Odpustite, mati draga, odpustite! Izvestno se Vas hočem poslej večkrat spominati in — če ste v pomanjkanji, hočem Vam tudi kaj malega poslati od svojega zaslužka. Kaj vže počnete? Ste li zdravi? Bog daj, da bi bili! . . .

Z Bogom

Vaš nehvaležni, a skesani sin
Nace.

„Oh, oh,“ vzdihuje bolnica, „prepozno!“ . . . Solzé se jej vlijó po licih in onemogla se zgrudi na posteljo. Ustnici zašepeteti še besedi: „Odpustim, odpustim,“ — potem pa se zapró na večno!

Belka v hlevu je zamukala, mačka zamijavkala. Ubogi živali!

—m—

Poletne slike.

I.

Po nébesu sinjem oblake
Vetrovi mogočni podé,
Oblaki pa doli na zemljo
Poljanam se mirnim grozé.

Iz črnega šviga obraza
Jim bliskov nevróčenih srd,
In grómov beseda rohnéča
Obeta pogubo in smrt.

Oj, grózna podoba je tvoja
V nevihti besnečej, nébó!
Zatorej boječe ozíra
Na tebe se vsako okó.

Tolažba pa srea nam polni
Ob uri nevihte vsigdár:
Saj gori nad grózo višave
Nebeški nas čuva vladár.

II.

Oj, noč prijazna je nocój,
Stvarjenje v tihem snú mirúje,
Moj vid pa góri se dvigúje,
Kjer zvezdic sveti se nebrój.

V prostore večnega nebá
Zamakne duša se goreče,
Tjá góri sili hrepeneče,
Ker ve, da ondú je domá.

Zazdí se mi, da večni Bog
Skrivnostne čul je njene vzdíhe,
Glej, zvézdico v nižave tíhe
Poslal v tešílo je nadlog.

Oj, angelj moj je zvezda ta,
Ki se na nebu je vtrnila,
In mílo v noč mi zasvetíla;
Zdaj v varstvu svojem me imá.

Sava Zorán.